

USTAWA

z dnia 26 lipca 1991 r.

o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa warunki wykonywania przez krajowe podmioty gospodarcze międzynarodowego zarobkowego transportu drogowego i międzynarodowych niezarobkowych przewozów dla własnych potrzeb podmiotów pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju oraz wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych przez zagraniczne podmioty gospodarcze pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą.

2. Przez użyte w ust. 1 określenia „międzynarodowy transport drogowy” lub „międzynarodowy przewóz drogowy” rozumie się przemieszczanie osób lub ładunków po drogach publicznych przy pomocy pojazdów samochodowych, w czasie którego następuje przekroczenie przez pojazd granicy państwowej.

Art. 2. Przepisy ustawy nie naruszają umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską w zakresie międzynarodowego transportu drogowego.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do przewozu wykonywanego:

- 1) samochodami osobowymi i campingowymi,
- 2) samochodami służb specjalnych, jak: straży pożarnej, pogotowia ratunkowego, służby więziennej, a także samochodami urzędów celnych,

3) samochodami przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych pod warunkiem wzajemności oraz misji specjalnych i organizacji międzynarodowych, korzystających z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych,

4) pojazdami samochodowymi sił zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 4. Przewoźnik przekraczający granicę obowiązany jest posiadać niezbędne dokumenty określone w ustawie i w umowach międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską w międzynarodowych przewozach drogowych i przedkładać je na żądanie uprawnionych organów kontrolnych na granicy.

Rozdział 2

Międzynarodowy transport drogowy wykonywany pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju

Art. 5. 1. Działalność gospodarcza polegająca na wykonywaniu międzynarodowego zarobkowego transportu drogowego pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju podlega koncesjonowaniu.

2. Organem właściwym do udzielania, odmowy udzielenia i cofania koncesji jest Minister Transportu i Gospodarki Morskiej.

3. Udzielenie, zmiana, odmowa udzielenia i cofnięcie koncesji następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 6. 1. Koncesji udziela się, z zastrzeżeniem art. 8, jeżeli podmiot gospodarczy spełnia następujące warunki:

- 1) posiada udokumentowaną, co najmniej trzyletnią praktykę w zakresie wykonywania krajowego transportu pojazdami samochodowymi lub roczną praktykę w wykonywaniu międzynarodowego transportu drogowego,
- 2) posiada dobrą reputację zawodową, za którą uważa się niekaralność w ostatnich trzech latach za przestępstwa przeciw bezpieczeństwu w ruchu lądowym lub przeciw mieniu,
- 3) przedstawi potwierdzenie bankowe o posiadaniu minimalnej gwarancji finansowej, zapewniającej realizację zobowiązań wynikających z wykonywanych przewozów, za którą uważa się stałe posiadanie na rachunku bankowym środków pieniężnych w wysokości równej co najmniej 3 000 ECU na pojazd lub 150 ECU na tonę dopuszczalnej ładowności pojazdu ciężarowego lub na jedno miejsce siedzące w autobusie,
- 4) dysponuje pojazdem lub pojazdami samochodowymi, które odpowiadają warunkom technicznym wymaganym przepisami o ruchu drogowym.

2. Warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, stosuje się również do kierowców pojazdów samochodowych realizujących przewozy międzynarodowe.

3. Rada Ministrów, po zasięgnięciu opinii właściwych komisji sejmowych, w drodze rozporządzenia, może określić dodatkowe warunki, od których spełnienia uzależnione będzie udzielenie koncesji.

Art. 7. 1. Koncesji udziela się na:

- 1) przewóz do jednego lub więcej krajów,
- 2) przewóz jednym lub większą liczbą pojazdów samochodowych,
- 3) wykonywanie wszystkich lub niektórych rodzajów przewozu.

2. Posiadacz koncesji jest obowiązany do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego stosownie do warunków ustalonych w koncesji.

Art. 8. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej odmówi udzielenia koncesji bądź może zmienić jej ustalenia w przypadku braku zezwoleń zagranicznych, o których mowa w art. 10 ust. 1.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może odmówić udzielenia koncesji lub zmienić jej ustalenia ze względu na zagrożenie ważnego interesu gospodarki narodowej, obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 9. Koncesję cofa się, jeżeli jej posiadacz:

- 1) przestał spełniać warunki wymagane do jej uzyskania,
- 2) przekracza uprawnienia lub nie dopełnia warunków określonych w koncesji,
- 3) nie wykonuje na skutek okoliczności leżących po jego stronie przewozów międzynarodowych przez okres co najmniej 6 miesięcy,
- 4) nie przestrzega warunków określonych w umowach międzynarodowych o przewozach drogowych, obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.

Art. 10. 1. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej przyznaje na wniosek posiadacza koncesji zezwolenia zagraniczne na wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego, uzyskane z innych krajów w ramach porozumień międzynarodowych, które upoważniają do wjazdu pojazdów posiadacza koncesji na obszar tych krajów.

2. Podmiotom, które wykonują przewozy dla własnych potrzeb, zezwolenie zagraniczne, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone w przypadku, gdy jest to niezbędne dla ich działalności i gdy dysponują pojazdem określonym w art. 6 ust. 1 pkt 4.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do przejazdu pojazdów samochodowych w stanie próżnym oraz pojazdów nie przeznaczonych do przewozu osób lub ładunków.

Rozdział 3

Międzynarodowy przewóz drogowy wykonywany pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą

Art. 11. 1. Wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego przewozu drogowego przez zagraniczne podmioty gospodarcze pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą wymaga zezwolenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej.

2. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane na okres nie przekraczający roku kalendarzowego.

3. Zezwolenie na prowadzenie regularnej komunikacji autobusowej może być udzielone na okres nie przekraczający 5 lat.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się również do przejazdu pojazdów samochodowych w stanie próżnym oraz do pojazdów nie przeznaczonych do przewozu osób lub ładunków.

Art. 12. Wykonywanie przewozów, które zaczynają się i kończą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez zagraniczne podmioty gospodarcze wymaga odrębnego zezwolenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej.

Art. 13. Udzielenie zezwolenia może być uzależnione od stosowania w tym zakresie zasady wzajemności przez władze kraju zagranicznego podmiotu gospodarczego, ubiegającego się o zezwolenie.

Art. 14. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może:

- 1) zwolnić niektóre rodzaje międzynarodowego przewozu drogowego lub niektóre rodzaje pojazdów od obowiązku uzyskania zezwolenia, pod warunkiem zapewnienia interesów strony polskiej,
- 2) określić, jakie przewozy wykonywane po innych drogach niż publiczne wymagają jego zezwolenia.

Rozdział 4

Opłaty

Art. 15. 1. Za udzielenie:

- 1) koncesji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego,
 - 2) zezwolenia zagranicznego na przewóz jednorazowy,
 - 3) zagranicznego zezwolenia okresowego na przewozy wielokrotne
- pobiera się opłaty.

2. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia, określa wysokość opłat, o których mowa w ust. 1.

Art. 16. 1. Zagraniczne podmioty gospodarcze, wykonujące międzynarodowy przewóz drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdami zarejestrowanymi za granicą, uiszczają opłatę drogową za przejazd tych pojazdów po drogach publicznych w czasie każdego jednorazowego pobytu na tym terytorium.

2. Opłaty określone w ust. 1 nie obejmują kosztów przygotowania dokumentacji oraz adaptacji trasy przewozu i pilotowania, ustalanych według odrębnych przepisów.

3. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi wysokość opłat drogowych w zależności od rodzaju, wymiarów i masy pojazdów oraz wynikającej z zasady wzajemności lub interesu Państwa,
- 2) może ustalić zryczałtowaną opłatę drogową albo zwolnić od tej opłaty.

Art. 17. Opłaty drogowe określone w art. 16 pobierają:

- 1) Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej — podczas dokonywania czynności związanych z dopuszczeniem do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) graniczne urzędy celne — w pozostałych przypadkach podczas przekraczania granicy Państwa.

Art. 18. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 15 i 16, przekazywane są na wyodrębniony rachunek Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych z przeznaczeniem na budowę autostrad i dróg ekspresowych.

Art. 19. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej może upoważnić na określonych warunkach organizacje zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych w Polsce lub inny podmiot do:

- 1) wydawania zezwoleń zagranicznym podmiotom gospodarczym (art. 11 i 12), z wyłączeniem zezwoleń na wykonywanie regularnej komunikacji autobusowej,
- 2) wydawania posiadaczom koncesji oraz podmiotom, które wykonują przewozy dla własnych potrzeb, wymaganych zezwoleń zagranicznych (art. 10),
- 3) poboru opłat za zezwolenia, o których mowa w pkt 1 i 2.

Art. 20. 1. Upoważnione organizacje zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych w Polsce lub inny podmiot oraz graniczne urzędy celne pobierają od przewoźników za wydane przez siebie zezwolenia oraz pobrane opłaty drogowe prowizję.

2. Wysokość prowizji ustala Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 21. W Kodeksie wykroczeń dodaje się art. 103a w brzmieniu:

„Art. 103a. 1. Kto:

- 1) prowadzi międzynarodowy transport drogowy bez koncesji lub nie przestrzega podstawowych warunków wynikających z koncesji,
- 2) wykonuje międzynarodowy przewóz drogowy bez zezwolenia zagranicznego, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane,
- 3) wykonuje na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą międzynarodowy przewóz lub inny przewóz bez zezwolenia bądź nie przestrzega podstawowych warunków wynikających z zezwolenia

— podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach wymienionych w ust. 1 następuje na wniosek właściwych organów kontroli i organów udzielających uprawnień przewozowych.”

Art. 22. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 14, poz. 60, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 i z 1990 r. Nr 34, poz. 198) w art. 13:

- 1) w ust. 2 w pkt 1 w lit. a) wyrazy „za granicę” zastępuje się wyrazami „w kraju”;
- 2) w ust. 2 w pkt 1 w lit. b) wyrazy „lub za granicą” skreśla się;
- 3) w ust. 3 pkt 1—3 skreśla się.

Art. 23. 1. Uprawnienia do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, uzyskane na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 31, poz. 128), zachowują ważność w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie, z tym że wnioski o wydanie koncesji powinny być złożone w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie.

2. W sprawach nie uregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy, o której mowa w ust. 1, z wyjątkiem art. 23 tej ustawy.

Art. 24. Tracą moc przepisy ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297, z 1984 r. Nr 53, poz. 272 i z 1988 r. Nr 41, poz. 324), z wyjątkiem art. 12—17 i 26.

Art. 25. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*